

Hyphoderma orphanellum

Eremitiskinn

Storsvampar, Basidiesvampar

Klass: Agaricomycetes, **Ordning:** Polyporales, **Familj:** Hyphodermataceae, **Släkte:** Hyphoderma, **Art:** *Hyphoderma orphanellum* - eremitskinn (Bourdot & Galzin) Donk **Synonymer:** *Peniophora orphanella* Bourdot & Galzin

Kännetecken

Eremitiskinn är en tunn, vaxartad skinnsvamp med gråvit till gulbeige färg. Den har elliptiska sporer och karakteristiska cystider av två slag. Dels finns utskjutande, smalt koniska cystider med en huvudlikt avrundad (kapitat) topp, dels finns det smala, hyfliknande organ med en skida av kristaller. De senare kan vara svåra att observera. Om dessa karaktärer har noterats kan arten inte förväxlas med någon annan. Kapitata cystider finns hos många arter. I *Hyphoderma* finns de hos den mycket vanliga arten narrskinn (*Hyphoderma praetermissum*) som skiljer sig från eremitskinn genom att även ha andra slag av cystider. De kapitata cystiderna finns också hos knoppskinn (*Hyphoderma capitatum*) som dock saknar söljor på hyferna.

Utbredning och status

Arten är påträffad fyra gånger i Sverige, dels på Gotland 1984 och dels i Västergötland 1971, 1981 och 1982. Från Norge föreligger ett fynd. Också i övriga Europa är arten mycket sällsynt och med säkerhet bara påträffad enstaka gånger i Tyskland, Holland, Frankrike och Spanien. Eremitiskinn är aldrig rapporterad från någon annan del av världen.

Ekologi

Eremitiskinn växer på såväl barrved som lövved. De nordiska lokalerna är alla från fuktiga platser som bäckraviner och myrkanter men kan i övrigt ha mycket olika karaktär. På Hunneberg (1981) växer svampen på en myrholme dominerad av tall och björk medan den på Halleberg (1982) växer i en ängsgranskog med stort inslag av lönträd och hassel. De franska fynden uppges härstamma från fuktig tallskog. De flesta kända fynd är från västliga, oceaniskt influerade områden i Europa.

Hot

Arten är sällsynt och hotas främst av att fuktiga skogar dikas ut och att tillgången på död ved minskar.

Åtgärder

Arten bör eftersökas ytterligare på lokalerna i Västergötland för att om möjligt kunna bedöma populationens storlek. Fler, små områden bör lämnas till fri utveckling. Dikning och körning med skogsmaskiner i fuktstråk och bäckdalar bör undvikas.

Litteratur

Eriksson, J. & Ryvarden, L. 1975. *The Corticiaceae of North Europe. Vol. 3.* Fungiflora, Oslo.

Författare

Karl-Henrik Larsson 1997.